

Γνώμη

Το τέλος της ντροπής

ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ ΤΣΙΧΛΙΑ

Το πολιτικό σύστημα διαχρονικά, όπως εκφράζεται με τις κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες των δύο κομμάτων εξουσίας, έχει την αποκλειστική ευθύνη για τα δημοσιονομικά χάλια, την υπερχρέωση της χώρας και την παρούσα ανατριχιαστική ύφεση της οικονομίας.

Μάλλον κάνουμε λάθος, αφού οι ίδιες πλειοψηφίες εξαιρούν τους εαυτούς τους της κρίσης! Την ίδια ώρα που όλος ο κατασκευοφαντούμενος με γενικεύσεις και αφορισμούς δημόσιος τομέας θα υποστεί μείωση των αποδοχών κατά 10%, η Βουλή αρνείται να μειώσει τα λειτουργικά της έξοδα κατά το ίδιο ποσοστό, οι μισθοί των βουλευτών εννοείται παραμένουν ακέραιοι, ενώ μαίνονται τα παζάρια για το ύψος της έξτρα αμοιβής όσων συμμετέχουν σε κοινοβουλευτικές επιτροπές. Πρόκειται προφανώς για το τέλος της ντροπής, καθώς οι αλληλοϋβριζόμενοι εκπρόσωποι του έθνους μάλλον δεν αισθάνονται καμία ευθύνη για τα χάλια της πατρίδας, ούτε οι ίδιοι ούτε οι ηγεσίες των κομμάτων τους.

Φαίνεται ότι εδώ και 36 χρόνια, από τη μεταπολίτευση έως σήμερα, τη χώρα διοικούν οι δημόσιοι υπάλληλοι. Αυτοί νομοθετούν νόμους διάτρητους, στα κενά των οποίων βολτάρει η διαπλοκή και η διαφθορά. Οι δημόσιοι υπάλληλοι υπερτιμολογούν μόνοι τις προμήθειες του Δημοσίου, συντάσσουν ψευδεπίγραφους προϋπολογισμούς, προσλαμβάνουν παραμονές των εκλογών. Αυτοί κυβέρνησαν τη χώρα, έθεσαν τους κανόνες, λησμόνησαν να τους τηρήσουν... Γι' αυτό θα πληρώσουν όλοι ανεξαιρέτως, έντιμοι και άτιμοι, νομιμόφρονες και παράνομοι, κομματόδουλοι και ελευθερόφρονες, όλοι στην ίδια άδικη προκρούστεια έμπνευση του 10%.

Ας είναι. Ας πληρώσουν μαζί με τα άλλα υποζύγια του ιδιωτικού τομέα, τις νόμιμες επιχειρήσεις, τους πατριώτες πλούσιους, τους νομιμόφρονες υπαλλήλους τους. Ετσι, όμως, σπάζοντας για μιαν ακόμη φορά τον καθρέφτη, η πολιτική ελίτ θα προσπαθήσει να κρύψει το φαύλο πρόσωπό της. Να το ξεχάσει. Να μας μπερδέψει μέσα στον κουρνιαχτό της κρίσης και την ολέθρια για την οικονομία εσχάτολογία. Αυτή η φορά, όμως, είναι μάλλον η τελευταία για όλο τον κόσμο της παλιάς πολιτικής αντίληψης. Μοίρα τους, η μοίρα της στρουθοκαμήλου...

Ο Κόσμος

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

2 Canal Rd., St. Peters NSW 2044

Phone: (02)9550 1088 (5 lines), Fax: 9550 1699

www.kosmos.com.au

e-mail: kosmos@kosmos.com.au

PUBLISHER: HELLENIC PUBLISHING PTY LTD

ACN 100 126 887

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ: Θεόδωρος και Αναστασία Κωνσταντίνου

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ

Άννα Αρσίνη (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Ρία Μιχαήλ (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Ματίνα Μπουτσικάκη (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Θεόδωρος Περρής (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Παναγιώτης Νικολάου (Αθλητικά)

Λάκης Κονιστής (Sports)

Παύλος Θεοδωρακόπουλος (Διαφημιστικό-Ρεπορτάζ)

Γιώργος Χατζηβασιλής (Αρθρογραφία, Ρεπορτάζ)

Δέσποινα Μπαχά (Αρθρογραφία)

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γεώργιος Μητρόπουλος, Χριστίνα Μπούζιος,

Δημήτρης Καμετόπουλος, Παναγιώτης Διαμάντης,

Χριστίνα Σταυροπούλου, Φώτης Κάλης, Γιάννα Μαυράκη

website by platyrrahos publishing

Disclaimer

Printed by Styash Pty Ltd trading as Apex Press. Styash Pty Ltd and its directors and staff are printers only of material supplied by the publisher, and accept no responsibility in any way whatsoever, to any person or persons for the contents of this publication, either for articles, editorial material or any other content.

Distribution: WRAPAWAY 9550 1622

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Το στοίχημα της ελληνικής οικονομίας στο επίκεντρο της διεθνούς πολιτικής αντιπαράθεσης

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Του ΓΡΗΓΟΡΗ ΖΑΡΩΤΙΑΔΗ*

Οι δυσκολίες για την ελληνική κυβέρνηση είναι δύο κατηγοριών: αφενός πρέπει να αντιμετωπίσει -σε εξαιρετικά σύντομο διάστημα- τις αναποτελεσματικότητες της μεταπολίτευσης προβαίνοντας σε ριζοσπαστικές παρεμβάσεις που απαιτούν κοινωνική σύμπνοια.

Το πολιτικό πλεονέκτημα που διατηρεί ακόμη, μόλις τέσσερις μήνες μετά τις εκλογές, μπορεί και πρέπει να αξιοποιηθεί. Αφετέρου, ως προς τη μακροοικονομική πολιτική της, δεν υπάρχουν έτοιμες λύσεις! Μετά την κατάρρευση του νεοφιλελεύθερου δόγματος και τη χρεοκοπία του νεοκείνισιανισμού, όλες οι σχολές σκέψης, αλλά και το σύνολο των πολιτικών σχηματισμών διεθνώς, συγκρούονται αναζητώντας «διέξοδο» από τη συστημική κρίση.

Πώς θα καταλήξει η σύγκρουση του χρηματοπιστωτικού, του εμπορικού και του παραγωγικού κεφαλαίου; Πόσο και πώς πρέπει να στηριχθεί η αγοραστική δύναμη των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων; Ποιο είναι το μέλλον της διεθνοποιημένης κοινωνίας μας, όταν είναι πλέον ορατά τα όρια του «ύστερου καπιταλισμού»; Ειδικότερα για τα «δικά μας», ποια είναι η θέση μιας μικρής οικονομίας και ποιες οι αντιστάσεις της στο πλαίσιο ενός εντεινόμενου διεθνούς ανταγωνισμού, τη στιγμή μάλιστα που αντιμετωπίζει μια χρονίζουσα αδυναμία παραγωγής ανταγωνιστικών προϊόντων και υπηρεσιών;

Οι διαρθρωτικές αδυναμίες της χώρας -από τις αντικειμενικές δυσκολίες, δεδομένων των ιστορικών συγκυριών, του μεγέθους της και της γεωπολιτικής της θέσης, ως τις «υποκειμενικές» που σχετίζονται με τη γενίκευση της διαφθοράς και την πλήρη απαξίωση όλων των θεσμών της εξουσίας- είναι σαφώς υπαίτιες για τον δημοσιονομικό εκτροχιασμό, αλλά και για τις βαθιές κοινωνικές ανισότητες που αποτελούν δυσεπίλυτα εμπόδια της αναπτυξιακής προοπτικής της. Πέρα όμως από αυτές, η περίοδος μετά τις τελευταίες εκλογές επιφύλαξε στη νέα ελληνική κυβέρνηση μια σχετικά απρόσμενη, πρόσθετη δυσκολία: την πολύ μεγάλη πολιτική και οικονομική πίεση από τη διεθνή κοινότητα. Οι βασικοί λόγοι είναι οι εξής:

1. Η επιθετική κερδοσκοπική τακτική διεθνών οίκων, αναμενόμενη σε μια περίοδο ισχνών προοπτικών κερδοφορίας για το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Γεγονός αυταπόδεικτο, καθώς οι ίδιοι κύκλοι που για ένα τρίμηνο έπλητταν μανιωδώς την αξιοπιστία της ελληνικής οικονομίας έσπευσαν να υπερκαλύψουν με πενταπλάσια προσφορά τον ζητούμε-

νο δανεισμό της κυβέρνησης, προφανώς με ιδιαίτερα υψηλά επιτόκια.

2. Η ενδοκεφαλαιακή (ενδοϊμπεριαλιστική, σύμφωνα με άλλη ορολογία) σύγκρουση μεταξύ της ευρωζώνης, του δολαρίου και κυρίως του «λονδρέζικου Σίτι». Όταν μαλώνουν οι ελέφαντες πεθαίνουν τα μυρμήγκια.

3. Η πολιτική διαπάλη, η οποία είναι δεδομένο ότι ξεσπά την ώρα που η φαινόμενη, ιδεολογική, κυριαρχία της αστικής παγκοσμιοποίησης κλονίζεται συθέμελα.

Σε αυτό το ιδιαίτερα συγκρουσιακό και δυσπρόβλεπτο πλαίσιο, η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να ισορροπήσει μεταξύ δύο εξαιρετικά αντιθετικών πολιτικών προτεραιοτήτων - την ανάκτηση του ελέγχου ενός εκτροχιασμένου Δημοσίου και τη σταδιακή ανατροπή των κοινωνικών ανισοτήτων, των φαινομένων της φτώχειας, της ανεργίας και της αποεπένδυσης.

Μια σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση καλείται να αποδείξει ότι μπορεί να αντεπεξέλθει στην επίλυσή τους, την ίδια στιγμή που η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία αναζητεί τη χαμένη της ιδεολογική ταυτότητα και τον πολιτικό της ρόλο. Η «αναμέτρηση» με τις τράπεζες, η καταπολέμηση της εισφορο- και φοροδιαφυγής, η εφαρμογή μιας αναδιανεμητικής πολιτικής, η αντιμετώπιση χρόνιων θεσμικών και κοινωνικών ζητημάτων -αντιμετώπιση των αναποτελεσματικοτήτων της δικαιοσύνης, αυτοδιοικητική μεταρρύθμιση, προοδευτική μεταναστευτική πολιτική και η ταυτόχρονη ενίσχυση της παραγωγικής δραστηριότητας επενδύοντας στα συγκριτικά ανταγωνιστικά πλεονεκτήματά της κάθε περιοχής, είναι ένα στοίχημα, το οποίο τολμά να πω ότι ξεφεύγει από τα στενά όρια της εγχώριας πολιτικής και τίθεται στο επίκεντρο της διεθνούς αντιπαράθεσης.

* Επίκουρος καθηγητής Τμήματος Οικονομικών Επιστημών ΑΠΘ

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ Μονόδρομος ο ταξικός αγώνας

Αναστολή κινητοποιήσεων των εργαζομένων, στο όνομα της αντιμετώπισης της κρίσης, αξιώνουν σε άρθρο τους «Τα Νέα», φλερτάροντας επικίνδυνα με την ιδέα του «γύφου» στα πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα του εργαζόμενου λαού. «Οι ώρες που διέρχεται η χώρα είναι κρίσιμες. Επιβάλλεται να ανασταλούν, προσωρινά έστω, διεκδικήσεις που είναι φανερό ότι δεν μπορούν να ικανοποιηθούν. Για τον απλούστατο λόγο ότι η οικονομία μας δεν

τις αντέχει», υπογραμμίζεται χαρακτηριστικά στο άρθρο της εφημερίδας, με το οποίο καλείται ταυτόχρονα η κυβέρνηση «να δράσει άμεσα. Οσο επώδυνα και αν είναι τα απαιτούμενα μέτρα, οφείλει να τα πάρει άμεσα». Η αλήθεια είναι ότι είχε προηγηθεί η ομιλία του Γ. Παπανδρέου στη Βουλή με την οποία είχε «στοχοποιήσει» τις λαϊκές κινητοποιήσεις. «Δεν έχουμε τα περιθώρια σήμερα ως έθνος, ως λαός, ως ελληνισμός, να αντέξουμε παρατεταμένα

μπλόκα, απεργίες και στάσεις», αποφάνθηκε ο πρωθυπουργός. Το ακριβώς αντίθετο όμως επιβάλλεται - και μάλιστα όσο ποτέ - να πράξουν οι εργαζόμενοι. Να οργανώσουν και ενισχύσουν με κάθε τρόπο τους αγώνες τους, να δείξουν έμπρακτα ότι δεν είναι διατεθειμένοι να κάνουν καμία θυσία για την κερδοφορία της πλουτοκρατίας. Είναι ο δικός τους μονόδρομος απέναντι στο μονόδρομο της συναίνεσης του μαύρου μετώπου της αντιλαϊκής επίθεσης.